

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NICHOLAS
SPARKS

O PLIMBARE DE NEUITAT

NICHOLAS
SPARKS

O PLIMBARE
DE NEUITAT

CAPITOLUL 1

În 1958, Beaufort, statul Carolina de Nord, așezat pe coastă lângă Morehead City, era un orașel din sud ca multe altele. Era genul de loc unde umiditatea creștea atât de mult în timpul verii, încât, atunci când cineva ieșea afară să-și ia corespondența, simțea imediat nevoia unui duș, iar copilașii umblau de colo până colo cu picioarele goale, din aprilie până în octombrie, pe sub stejarii acoperiți cu mușchi. Oamenii făceau semn cu mâna din mașini ori de câte ori vedeau pe cineva pe stradă, fie că-l cunoșteau sau nu, iar aerul mirosea a pin, a sare și a mare, o mireasmă unică pentru Carolina de Nord și de Sud. Pentru mulți dintre oamenii de acolo, pescuitul în Pamlico Sound sau prinsul racilor în Neuse River era un mod de viață, iar bărcile erau acostate oriunde se vedea canalul navigabil. Se puteau prinde doar trei canale de televiziune, deși televiziunea nu a fost niciodată importantă pentru noi, cei care am crescut acolo. În schimb, existențele noastre se concentrau în jurul bisericilor, dintre care optsprezece se găseau numai în cuprinsul orașului. Acestea aveau nume precum Biserica Creștină a Frăției, Biserica Celor Iertați, Biserica Ispășirii de Duminică și apoi, bineînțeles, erau bisericile baptiste. De când eram mic, era de departe cea mai populară confesiune din jur și, practic, existau biserici baptiste în fiecare colț al orașului, deși fiecare

se considera superioară celorlalte. Erau biserici baptiste de toate tipurile – Biserica Baptistă a Libertății de Voință, Biserica Baptistă Sudistă, Biserica Baptistă Congregațională, Biserica Baptistă Misionară, Biserica Baptistă Independentă... în sfârșit, v-ați făcut o idee.

Pe vremea aceea, evenimentul cel mai important al anului era finanțat de Biserica Baptistă din centru – cea Sudistă, dacă vreți într-adevăr să știți – împreună cu liceul local. În fiecare an, puneau în scenă la Beaufort Playhouse spectacolul lor grandios de Crăciun, care era, de fapt, o piesă scrisă de Hegbert Sullivan, un pastor care predica în biserică încă de pe vremea când Moise despicasă apele Mării Roșii. Bine, poate că nu era chiar așa de bătrân, dar, oricum, suficient de în vârstă, ca aproape să poți zări prin pielea lui. Avea genul acela de piele rece și umedă tot timpul, și transparentă – puștii jurau că îi văzuseră sângele curgându-i prin vene –, iar părul său era la fel de alb ca al iepurașilor pe care îi întâlnești în magazinele de animale, pe la Paști.

În orice caz, el scrisese o piesă intitulată *Îngerul Crăciunului*, pentru că nu dorise să continue punerea în scenă a vechiului și clasicului *Un colind de Crăciun* al lui Charles Dickens. În mintea lui, Scrooge era un păgân care ajunsese la mântuire numai pentru că văzuse fantome, și nu îngeri – și, oricum, cine spunea că ele fuseseră trimise de Dumnezeu? Și cine putea spune că el nu avea să revină la obiceiurile sale păcătoase, dacă acestea nu ar fi fost trimise direct din ceruri? Piesa nu-ți dezvăluia cu exactitate în final – într-un fel, piesa se ocupă de credință și de restul –, dar Hegbert nu ar acorda încredere fantomelor dacă nu ar fi trimise cu adevărat de Dumnezeu, ceea ce nu era explicat limpede, și aceasta fusese marea lui problemă cu piesa. Cu câțiva ani în urmă, schimbase finalul

piesei – cumva o continuase cu propria versiune în care bătrânul Scrooge devenea preot și se îndrepta către Ierusalim să găsească locul unde, cândva, Isus își propovăduise învățătura. Piesa nu fusese prea bine primită – nici măcar de credincioșii care stătuseră în public urmărind mirați spectacolul –, iar ziarele scriseseră că: „Deși a fost, fără îndoială, interesantă, nu a fost întocmai piesa pe care o știam și o iubeam cu toții...”

Astfel, Hegbert hotărâse să-și încerce mâna scriind propria piesă. Toată viața își scrisese predicile și, unele dintre ele, trebuia să recunoaștem, erau într-adevăr interesante, mai ales când vorbea despre „mânia lui Dumnezeu coborând asupra celor care preacurvesc” și toate chestiile alea grozave. Când vorbea despre cei care preacurvesc, vă asigur că se înfierbânta de-a binelea. Acela era adevăratul său punct forte. Când eram mai tineri, eu și prietenii mei obișnuiam să ne ascundem după copaci și să strigăm când îl vedeam mergând pe stradă:

– Hegbert preacurvește!

Apoi, chicoteam ca idioții de parcă eram creaturile cele mai spirituale care populaseră vreodată planeta.

Bietul Hegbert se oprea brusc din drum și își ciulea urechile – jur pe Dumnezeu că realmente se mișcau –, apoi se făcea roșu aprins de parcă băuse gazolină, iar venele verzi și groase de la gât începeau să se proiecteze în afară precum hărțile fluviului Amazon pe care le vezi pe *National Geographic*. Se uita cu atenție dintr-o parte în alta îngustându-și ochii în vreme ce ne căuta și, mai apoi, la fel de brusc, începea să-și piardă culoarea din nou, revenind la tenul acela ciudat chiar în fața ochilor noștri. Doamne, fără discuție, merită să vezi așa ceva!

Așadar, noi ne ascundeam în spatele unui copac și Hegbert (oricum, ce fel de părinți sunt aceia care își botează copilășul Hegbert?) rămânea pe loc așteptând să ne arătăm, ca și cum și-ar fi imaginat că eram atât de proști. Noi ne acopeream gura cu mâinile ca să ne înăbușim hohotele de râs, dar, într-un fel sau altul, el țintea întotdeauna spre noi. Se întorcea dintr-o parte în alta și, pe urmă, se oprea, iar ochii aceia ca mărgelile ajungeau exact la noi drept prin copac.

– Știi cine-mi ești, Landon Carter, zicea el, și știe și Dumnezeu.

Lăsa vorbele să plutească timp de un minut sau două și, apoi, se îndepărta din nou, iar în timpul predicii din weekendul acela se uita spre noi și zicea cam așa:

– Dumnezeu este îngăduitor cu copiii, dar și copiii trebuie să merite asta.

Și noi ne lăsam în jos pe scaune, nu de jenă, ci ca să camuflăm o nouă repriză de chicoteli. Hegbert nu ne înțelegea câtuși de puțin, ceea ce era, într-un fel, foarte ciudat, de vreme ce avea și el un plod, de fapt, o fată. Dar mai multe despre asta, mai târziu.

Așadar, precum am spus, într-un an, Hegbert a scris *Îngerul Crăciunului* și a hotărât ca tocmai piesa aceea să fie pusă în scenă. Piesa în sine nu era proastă, lucru care a surprins pe toată lumea în primul an când a fost jucată. Pe scurt, este povestea unui bărbat care își pierduse soția cu câțiva ani în urmă. Acest individ, Tom Thornton, fusese foarte religios, dar, după ce moare soția, în timpul nașterii, își pierde credința. Își crește fetița singur, chiar dacă nu este cel mai grozav tată din lume. De un Crăciun fetița își dorește o cutie muzicală specială cu un înger gravat pe capac – o imagine pe care ea o decupase dintr-un catalog vechi. Bărbatul caută mult timp să găsească

darul, dar nu reușește. Este Ajunul Crăciunului și el încă mai caută, dar, în timp ce bate magazinele, întâlnește întâmplător o femeie ciudată pe care nu o mai văzuse niciodată, iar aceasta îi promite să-l ajute să găsească darul pentru fiica sa. Mai întâi însă, ei ajută o persoană fără adăpost (pe atunci erau numiți vagabonzi), apoi se opresc la un orfelinat să vadă niște copii, pe urmă fac o vizită unei bătrâne singure care dorea puțină companie în Ajunul Crăciunului. În acest moment, femeia misterioasă îl întreabă pe Tom Thornton ce își dorește de Crăciun și el spune că își dorește soția înapoi. Femeia îl duce la fântâna orașului și îi spune să se uite în apă unde va găsi ceea ce caută. Când se uită în apă, vede chipul fetiței sale, se prăbușește la pământ și izbucnește în plâns. În timp ce plânge cu hohote, doamna misterioasă fuge și, deși Tom Thornton o caută, nu o găsește nicăieri. În cele din urmă, pornește spre casă meditând la întâmplările din acea seară. Intră în camera fetiței și chipul ei adormit îl face să-și dea seama că ea este tot ce i-a mai rămas de la soția sa, așa că începe să plângă din nou, pentru că știe că nu a fost un tată suficient de bun. În dimineața următoare, ca prin farmec, cutia muzicală se află sub brad, iar îngerul care este gravat pe capac seamănă perfect cu femeia pe care o întâlnise cu o noapte mai înainte.

Așadar, nu era o piesă chiar așa de proastă. Dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, lumea plângea cu lacrimi de crocodil ori de câte ori o vedea. Piesa a avut mare succes în fiecare an când a fost prezentată și, datorită popularității ei, Hegbert a trebuit, în cele din urmă, să o mute de la biserică la Beaufort Playhouse unde era mult mai mult spațiu. La vremea când eram în ultimul an la liceu, spectacolul s-a jucat de două ori cu sala plină până la refuz, ceea ce, având în vedere cine au fost, de fapt, interpreții, a constituit o poveste în sine și despre sine.

Hegbert a dorit ca în piesă să joace persoane tinere – elevi din ultimii ani de liceu și nu echipa de teatru. Socotesc că s-a gândit că putea fi o experiență utilă înainte ca elevii din ultimul an de liceu să se îndrepte spre colegiu și să ajungă față în față cu toți cei care preacurvesc. Știți, el era genul acela de om care dorea mereu să ne ferească de ispită. A vrut ca noi să știm că Dumnezeu este acolo sus și ne supraveghează chiar și atunci când suntem departe de casă și că, dacă ne vom pune toată încrederea în Dumnezeu, în final, ne vom descurca bine. A fost o lecție pe care eu, în cele din urmă, am învățat-o în timp, cu toate că nu Hegbert a fost acela care m-a făcut să înțeleg acest lucru.

Cum am mai spus, Beaufort era un orașel tipic din sud, cu toate că avea o istorie interesantă. Blackbeard, piratul, a avut cândva o casă aici, iar nava sa, *Queen Anne's Revenge*, este, după cum se presupune, îngropată pe undeva prin nisip, în largul coastelor noastre. De curând, niște arheologi sau oceanografi, sau ce-or fi cei care caută asemenea lucruri, au spus că au găsit-o, dar nici unul nu este convins încă, întrucât nava s-a scufundat în urmă cu peste 250 de ani și nu este la fel de simplu ca și cum te-ai uita la torpedoul din mașină ca să verifici talonul. Beaufort s-a dezvoltat mult față de anii 1950, dar nu se poate spune că este o metropolă importantă sau ceva de genul ăsta. Beaufort a fost și va fi mereu o mică așezare, dar în timpul copilăriei și al adolescenței mele, pur și simplu, și-a asigurat un loc pe hartă. Ca să înțelegeți mai bine, circumscripția electorală care cuprindea Beaufortul acoperea întreaga parte estică a statului – peste cincizeci de mii de kilometri pătrați – și nu exista nici măcar un singur oraș care să

depășească douăzeci și cinci de mii de suflete. Chiar în comparație cu orașele acelea, Beaufort era considerat ca fiind o așezare neînsemnată. Tot ce se afla la est de Raleigh și la nord de Wilmington, tot drumul spre granița statului Virginia, era districtul pe care îl reprezenta tatăl meu.

Bănuiesc că ați auzit de el. Chiar și în prezent, tata este un fel de legendă. Numele său este Worth Carter și a fost membru al Congresului SUA timp de aproape treizeci de ani. Sloganul său, din doi în doi ani, în perioada alegerilor era „Worth Carter reprezintă .....“ și alegătorul trebuia să completeze spațiul liber cu numele orașului unde locuia. Îmi amintesc – când eu și mama îl însoțeam în călătoriile sale, pentru că trebuia să ne facem apariția ca să demonstrăm oamenilor că era un adevărat familist – că vedeam lipite pe barele de protecție ale mașinilor autocolante cu nume ca Otway și Chocawinity și Seven Springs. În zilele noastre, asemenea chestii nu mai au succes, dar pe vremea aceea reprezentau o publicitate extrem de sofisticată. Îmi imaginez că, dacă tata ar încerca să facă asta acum, opozanții lui ar putea introduce tot felul de cuvinte obscene în spațiul gol, dar noi nu am văzut așa ceva nici măcar o dată. Bine, poate o dată. Un fermier din districtul Duplin scrisese într-un an cuvântul „căcat“ în spațiul gol și, când mama l-a văzut, mi-a acoperit ochii cu mâna și s-a rugat pentru ticălosul ignorant și vrednic de dispreț. Mama nu a rostit întocmai cuvintele acelea, dar eu am priceput esența lor.

Așadar, tatăl meu, domnul congressman, era o persoană simandicoasă pe care o cunoștea absolut toată lumea, inclusiv bătrânul Hegbert. Cei doi nu se împăcau nicidecum, în ciuda faptului că tata mergea la biserica lui Hegbert ori de câte ori se afla în oraș, ceea ce, sincer să fiu, nu se întâmpla prea des. Hegbert, pe lângă convingerea că preacurvarii erau sortiți să

curețe closetele din iad, credea, de asemenea, că orânduirea comunistă era „o maladie care condamnă omenirea la păgânităte“. Chiar dacă păgânităte nu era un cuvânt potrivit – nu reușesc să-l găsec în nici un dicționar – credincioșii știau la ce se referea. Mai știau și că vorbele lui îl vizau în mod special pe tata, care stătea cu ochii închiși și se prefăcea că nu ascultă. Tatăl meu făcea parte dintr-un comitet al Camerei Reprezentanților care supraveghea „influența roșilor“, presupuși a se infiltra peste tot în țară, inclusiv în domenii precum apărarea națională, învățământul superior și chiar cultivarea tutunului. Trebuie să vă amintiți că aceste lucruri se întâmplau în timpul Războiului Rece; starea de tensiune creștea, iar noi, cei din Carolina de Nord, aveam nevoie de ceva care să o reducă la un nivel mai personal. Tatăl meu căutase în permanență fapte, care erau irelevante pentru oameni ca Hegbert.

Mai târziu, când tata se întorcea acasă după slujbă, spunea ceva de genul:

– Reverendul Sullivan a fost într-o formă de zile mari astăzi. Sper că ai auzit partea din Sfânta Scriptură unde Isus vorbea despre săraci...

– Daa, sigur, tati...

Tata s-a străduit să exploateze situațiile ori de câte ori a fost posibil. Cred că de aceea a rezistat în Congres atât de mult timp. Tipul putea săruta cei mai urâți copilași din lume și totuși să găsească ceva plăcut de spus. „Este un copil tare dulce“, spunea el despre un prunc cu un cap cât o baniță, sau „Pun rămășag că este cea mai scumpă fată din lume“, despre o fată cu un semn din naștere pe toată fața. Odată, o doamnă și-a făcut apariția cu un copil într-un scaun pe rotile. Tata s-a uitat la el și a spus: „Pariez mai mult ca sigur că ești cel mai isteț puști din clasa ta“. Și, într-adevăr, așa era! Da, tata era grozav

la chestii din astea. Categorie, putea să discute verzi și uscate cu cei mai mulți dintre ei. Și nu era un tip așa de rău, categoric nu, mai ales dacă luăm în considerație faptul că nu m-a bătut sau ceva de felul ăsta.

Dar nu a fost alături de mine în anii copilăriei și ai adolescenței mele. Nu-mi place să spun asta, pentru că, în zilele noastre, oamenii afirmă genul ăsta de bazaconii chiar dacă părintele lor a fost prin preajmă și folosesc acest pretext ca să-și scuze defectele. „Tati... nu m-a iubit... de aceea am devenit stripteuză și m-am produs în public la show-ul lui Jerry Springer...“ Nu-l folosesc ca să justific persoana care am devenit ci, pur și simplu, îl pomenesc ca pe un fapt. Tata era plecat nouă luni din an, locuind în afara orașului nostru, într-un apartament din Washington D.C., la aproape cinci sute de kilometri depărtare. Mama nu l-a însoțit, pentru că amândoi au dorit ca eu să mă maturizez „așa cum o făcuseră și ei“.

Fără îndoială, tatăl tatălui meu l-a dus la vânătoare și la pescuit, l-a învățat să joace fotbal, a fost prezent la petrecerile de aniversare, toate chestiile alea banale care au un oarecare rost înainte de maturitate. Pe de altă parte, tata era un străin, o persoană aproape necunoscută. În primii cinci ani ai vieții mele, am crezut că toți tații locuiau altundeva. Dar când cel mai bun prieten al meu, Eric Hunter, m-a întrebat la grădiniță cine era tipul care își făcuse apariția acasă la mine cu o seară mai înainte, mi-am dat seama că ceva nu era în ordine.

– Este tatăl meu, am zis eu cu mândrie.

– O! exclamă Eric în timp ce scotocea prin cutia cu masa mea de prânz căutând un baton de MilkyWay. N-am știut că ai și tu un tată.

Asta-i ceva care te face praf de-a dreptul.

În concluzie, am crescut sub ochii mamei mele. Ei, mă rog, mama era o doamnă drăguță, plăcută și blândă, genul de mamă la care visează majoritatea oamenilor. Dar mama nu a fost și nici nu a reușit să țină locul unei prezențe masculine în viața mea și acest fapt, asociat cu dezamăgirea din ce în ce mai mare legată de tatăl meu, m-au făcut să devin cam rebel, încă de la o vârstă fragedă. Nu rău, atenție! Din când în când, eu și prietenii mei ne furișam afară târziu ca să săpunim geamurile mașinilor sau să mâncăm alune în cimitirul din spatele bisericii, dar, în anii cincizeci, acestea erau genul de lucruri care îi făceau pe alți părinți să clatine din cap și să le șoptească copiilor lor:

– Nu trebuie să fii ca băiatul familiei Carter. Foarte curând, o să ajungă la închisoare.

Eu. Un băiat rău. Pentru că mâncam alune în cimitir. Ce părere aveți?

În orice caz, tatăl meu și Hegbert nu se înțelegeau, dar nu numai datorită politicii. Categorie, nu, pentru că se pare că tata și Hegbert se cunoșteau de multă vreme. Hegbert era mai mare decât tata cu aproape douăzeci de ani și, mai înainte de a fi pastor, lucrase pentru tatăl tatălui meu. Bunicul – chiar dacă și-a petrecut mult timp cu tata – a fost un nemernic, în adevăratul sens al cuvântului. A fost cel care, în paranteză fie spus, a făcut averea familiei, dar nu vreau să vi-l imaginați ca pe tipul de om care s-a spetit muncind pentru afacerea sa, lucrând cu râvnă și stând de veghe să o sporească, prosperând treptat în decursul timpului. Bunicul a fost mult mai perspicace. Modul în care a făcut bani a fost simplu – a început prin a face contrabandă cu băuturi alcoolice, acumulând avere în timpul Prohibiției aducând rom din Cuba. Apoi, a început să cumpere teren și să-l închirieze dijmașilor pentru a-l lucra. Lua nouăzeci la sută din

bunii pe care dijmași îi câștigau pe recolta lor de tutun și, pe urmă, le dădea bani cu împrumut ori de câte ori aceștia aveau nevoie, cu o rată a dobânzii ridicolă. Bineînțeles, nu a avut niciodată intenția de a aduna banii, în schimb, îi priva pe dijmași de dreptul de folosință asupra oricărui teren sau utilaj pe care se întâmpla să le posede. Pe urmă, în ceea ce el numea „momentul său de inspirație“, a înființat o bancă numită Carter Banking & Loan. Mai exista o singură bancă pe o rază de două districte, dar și aceea a ars în mod misterios și, cum începuse Marea Criză economică, nu s-a mai redeschis niciodată. Deși toată lumea a știut ce se întâmplase de fapt, de frică, nimeni nu a scos o vorbă. Și frica lor era întemeiată. Banca nu fusese singura clădire care arse în mod misterios.

Ratele dobânzilor impuse de bunicul meu erau excesive și, cum oamenii întârziiau cu plata împrumuturilor făcute, încetul cu încetul, a început să adune tot mai multe terenuri și proprietăți. Când Marea Criză a lovit în plin, a preluat nenumărate afaceri de la un capăt la celălalt al districtului, permițându-le foștilor proprietari să muncească acolo în continuare și plătindu-i doar atât cât să nu-și părăsească slujbele, pentru că nu aveau nicăieri unde să se ducă. Le-a spus că, atunci când economia va evolua favorabil, le va vinde afacerile înapoi, și oamenii l-au crezut pe cuvânt.

Cu toate acestea, nu și-a ținut promisiunea. În final, a ajuns să controleze o mare parte din economia districtului și a abuzat în toate modurile imaginabile de influența sa.

Mi-ar plăcea să vă spun că, în cele din urmă, a avut parte de o moarte îngrozitoare, dar nu s-a întâmplat așa. A murit la o vârstă înaintată în timp ce făcea dragoste cu metresa pe iah-tul său, în largul Insulelor Caiman. A trăit mai mult decât cele două soții ale sale și decât unicul său fiu. Țasta da sfârșit